

har vist sig, at det ikke førte til Noget. Der viste sig mange Banskæligheder ved at benytte Dampkraften, og at det tillige var overordentlig dyrt. Vil man se hen til, hvad Udlændinge gjøre, er det ikke mig bekendt, at man trawler og fanger Fisk her i Nordsjøen med andre Fartøier end Seilfartøier. Det er ganske sikkert, at der kommer Dampskibe ud, men de komme for at hente Lasten fra den store Flaade, der ligger ude paa Havet, og bringe den iland. Det kunde dette Skib ogsaa gjøre, men det forudsætter, at der er Skibe at hente fra, men hvis der er 3, 4, 5 eller lad mig sige 10 smaa danske Fartøier — jeg kjender ikke Tallet nøie, men lad det være 10 — maa man ikke leve i den Illusion, at disse 10 med deres Fangst kunne betale Transporten med Dampskibet. Nei, se saa hen til de engelske Forhold. Der er mange Flaader paa 50—100 Skibe under egen Kommando og organiserede paa egen Vis, som del altid er Tilfældet med Fiskerne fra England og Holland. Der kunne Dampskibe gaa ud og hente Fiskene, men her ere Forholdene for smaa til, at det kan betale sig, og at man kan købe hos Fremmede, tror jeg ikke; thi de Fremmede ville kun sælge, naar de ere overbeviste om, at de ikke ville kunne staa sig ved selv at bringe deres Fisk iland. Det skulde glæde mig, om jeg tog feil heri. Jeg havde langt hellere set, at de 8,000 Kr. vare givne til et Seilfartøi. — Jeg skal slutte med blot at anføre, at det havde været min Afgt at berøre Forholdene nede ved Nymindegab, men de have været omtalte af andre ærede Medlemmer igaar her i Thinget, og jeg skal derfor ikke komme tilbage til dem. Til den ærede Minister kan jeg kun udtale min Tak over, at der bliver taget fat paa dette Spørgsmaal med saa megen Over, da jeg hører til dem, som i sin Tid reiste Spørgsmaalet her. Jeg har fuld Tillid til Rigtigheden af den Afgjørelse, denne Sag maatte faae, hvad enten det nu viser sig, at det lader sig udføre, eller at det ikke lader sig udføre. Jeg har saameget mere Tillid til Udfaldet, som den ærede Minister udtalte, at Vandbygningsdirektøren havde været paa Stedet og undersøgt Forholdene og tillige fulgt den rimelige og rigtige Fremgangsmaade at konferere med de kyndige Folk paa Stedet. Naar disse to Forudsætninger ere skete Tilsted, at han personlig har været der og har talt med lokalkyndige Folk, tror jeg, at man er berettiget til at haabe og vente sig alt Godt af Sagen.

Sage: Jeg vil tillade mig at slutte mig til den Tak, som flere ærede Talere have henvendt til den høitærede Indenrigsminister, fordi han har haft sin Opmærksomhed henvendt paa Fiskeriets Udvikling. Det er kun smaa Skridt, der hidtil ere gjorte, men man synes i det Hele at være kommen ind paa en god Vej. Jeg skal foruden de Sager, som allerede ere nævne, nævne det Cir-

kulære, som Indenrigsministeriet har udstedt til Kommunalraadene om, at Statskassen er villig til paa visse Vilkaar rentefrit eller mod lav Rente at yde Laan til Anlæg af Baadehavne. Skal Fiskeriet fremmes, er det utvivlsomt — det tror jeg, Erfaringen har godtgjort — at man paa visse Steder, navnlig paa de gunstigste, maa sørge for at skaffe gode Baadehavne. Jeg skal om dette Circulære kun bemærke, at hvis Ministeriet vil fortolke det liberalt og navnlig ikke forlange, at de kommunale Raad skulle garantere for Havnenes Vedligeholdelse i al Eghed, selv om Pengene ere betalte tilbage, vil man vist lette Sagens Fremgang. Som det nu staar, er det vist Tvivl underkastet, om Kommunerne ikke, selv om de have betalt Alt tilbage til Statskassen, dog i Almindelighed ere forpligtede til at sørge for Vedligeholdelsen af disse Havne, saa at Staten altsaa beholder en Tilsyns- og Højhedsret og Ret til Tvang over disse Havne, skjøndt den har faaet sine Penge tilbage. — Jeg er ligesom den sidste ærede Taler den høitærede Indenrigsminister taknemlig baade for, hvad han har gjort, og for, hvad han ikke har gjort, idet han har afvist alle de mange Forlangender om personlig Hjælp. Det er en Fare, som ligger nær for Haanden, saa snart man yder Hjælp til den Slags Ting, at man giver for villig efter. Den eneste rigtige Vej er naturligvis at støtte almindelige Bestræbelser og de enkelte Tilfælde, hvor der foreligger Noget, som kan være til Gavn for det Hele, men ikke at hjælpe enkelte Trængende i Tilfælde, som ikke have Noget med Fiskeriets Udvikling at gjøre. Der er et Punkt, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Jeg havde ønsket at omtale det ved 1ste Behandling, men fik ikke gjort det dengang. Det er det Kredite og vist Allervigtigste for Fiskeriets Opkomst, at man, naar Leilighed gives, anlægger Jernbaner, naar det kan ske uden altfor store Offre for Staten. Blandt de bekvemteste og gunstigste Punkter i Landet for et saadant Anlæg og som et af de første, der maa komme for, naar der bliver Spørgsmaal herom, skal jeg tillade mig at nævne Gilleleie. Det er vist urigtigt, at man ikke i sin Tid gjorde Skridtet fuldtud og førte Gribskovbanen videre til Gilleleie. Det er en Forsømmelse, men jeg tror, at det kun vil være et Tidsspørgsmaal, naar Banen bliver forlænget til Gilleleie. Skulde det være muligt, at den ærede Indenrigsminister allerede iaar maatte kunne overvinde de Betæneligheder, der kunde være ved at gjøre denne Sag om og lade Statskassen yde Tilskud for at faae Banen færdig, og skulde Finantsudvalget og Thinget i sin Helhed kunne tiltræde et Forslag i saa Henseende, tror jeg, at man kun gjorde en Feil god igjen, som man tidligere har begaaet, da man ikke forlængede Banen til Gilleleie. Man vilde desuden kunne